

Arrest

nr. 295 529 van 16 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd mevr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. LOOS
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 28 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat D. WALPOT *loco* advocaat B. LOOS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 14 april 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 15 april 2021 om internationale bescherming. Op 28 maart 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 30 maart 2023 aan de voogd van verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Jij, S. S. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pasthoen origine te zijn. Je werd geboren in het dorp Petlaw in het district Sherzad van de provincie Nangarhar. Je ging 7 jaar naar school. Daarna volgde je 9 maanden koranles aan de madrassa. Daarnaast speelde je met jouw vrienden. Jouw vader Abdul Aziz woont sinds de machtsvername in Jalalabad. Jouw moeder woont met jouw broers en zussen in het dorp.

Je kreeg problemen met de taliban. Toen je met andere leerlingen op weg was naar school werd je een aantal keren tegengehouden door de taliban. Ze zeiden dat jullie niet naar school mochten gaan maar bij hen lessen dienden te volgen. Ze namen hierbij jullie boekentassen en schoolmateriaal af. De laatste keer staken ze alles in brand. Hierdoor besloten jouw ouders dat je niet meer naar school mocht gaan. Je begon les te volgen aan de madrassa. Na zo'n 8 maanden kende je de koran vanbuiten. De taliban merkten dit op. Ze kwamen naar jouw huis en vroegen jouw ouders jou naar hen te sturen. Telkens als ze langskwamen stuurde jouw moeder jou naar de buurman. De derde keer dat ze langskwamen hebben ze jouw vader geslagen en jouw huis doorzocht op zoek naar jou. Bij dit onderzoek botsten ze op de papieren van jouw vader en oom die in het verleden voor het Afghaanse leger hadden gewerkt. Toen de taliban weggingen vertrok jouw vader naar Jalalabad omdat hij zich niet meer veilig voelde. Hierna kwamen de taliban opnieuw langs om naar jou, jouw vader en jouw oom te vragen. Jouw moeder zei hen dat ze niet wist waar jullie waren. Hierop werd besloten dat het niet langer veilig was voor jou om in Afghanistan te blijven. Jouw vader regelde een chauffeur en zo kon je het dorp en vervolgens Afghanistan verlaten. Je reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië en Duitsland. Op 14 april 2021 kwam je in België aan en de volgende dag heb je een verzoek om internationale bescherming ingediend, als niet-begeleide minderjarige.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vrees je de taliban omdat je niet gehoorzaamd hebt. Daarnaast vrees je de taliban vanwege jouw verblijf hier in België. Je haalt ook aan dat je in Afghanistan geen vrijheid meer zal kennen.

Ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming leg je de kopie van jouw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) neer, de kopie van de 'taskara' van jouw vader, de kopie van de Franse identiteitskaart van jouw oom A. R. (...), een kopie van een attest van jouw vaders werk bij het leger, de kopie van het vrachtwagenrijbewijs van jouw vader en 4 foto's van jouw vader tijdens zijn werk bij het leger.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Daarnaast werd er jou de nodige tijd gegeven om op een vraag te antwoorden en werd er jou meegedeeld dat jouw tempo gevolgd zou worden tijdens het persoonlijk onderhoud omwille van het feit dat je last hebt van stotteren. Tijdens het persoonlijk onderhoud kon je het antwoord neerschrijven toen bleek dat het wat moeilijker ging om het uit te spreken (CGVS, p. 5). Er deden zich geen problemen voor tijdens het persoonlijk onderhoud, en er werden nadien ook geen opmerkingen over het verloop gemeld. Jouw voogd liet het CGVS weten dat jij noch zij enige opmerkingen hebben op de notities van het persoonlijk onderhoud.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging hebt zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond hebt.

De reden waarom jij niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming is omdat jouw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot jouw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

Wat betreft jouw verklaring dat jij Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en jij omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.

Jij slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Hoewel jij les volgde in de madrassa kan de door jou geschetste situatie niet overtuigen. Je begon met naar de madrassa gaan nadat de taliban jou en jouw klasgenoten verplichtten te stoppen met naar school gaan (CGVS, p. 16, 20). Jij zou na enkele maanden madrassa de koran reeds van buiten gekend hebben, wat de taliban was opgevallen (CGVS, p. 20, 21, 26). Omwille van deze reden zouden ze je hebben willen rekruteren. Echter kan je niet overtuigen over de manier waarop ze jou zouden willen overtuigen hebben om je bij hen aan te sluiten. Uit informatie blijkt dat het voorkwam dat de taliban minderjarigen inzette in de strijd. Echter uit deze informatie blijkt dat er aan deze inzet een jarenlang proces van indoctrinatie voorafgaat. De kinderen die worden ingezet door de taliban volgden reeds jarenlang religieuze lessen in madrassa's van de taliban. Volgens jouw verklaringen zou je slecht 8 maanden koranles hebben gevolgd aan de madrassa (CGVS, p. 23, 26) en kan je niet zeggen of de mullah eveneens tot de taliban behoorde (CGVS, p. 21). De taliban kwamen om de 2 à 3 maanden langs om te preken in de madrassa (CGVS, p. 21, 23). De slimme jongens werden dan apart genomen en tegen hen werd er gepreekt over de jihad en religie, zo ook tegen jou (CGVS, p. 21). Je toont deze indoctrinatie echter niet aan. Ze preekten over jihad en religie (CGVS, p. 21) maar je komt hierbij niet verder dan algemeen te stellen dat ze zeiden dat jullie soldaten zijn die moeten vechten (CGVS, p. 22). Daarnaast zeiden ze dat ze jullie zouden leren wapens te gebruiken (CGVS, p. 22). Deze vage verklaringen overtuigen niet van een doorgedreven vorm van religieuze indoctrinatie of enige vorm van overtuiging. Op geen ander moment werd er met jou over jihad of aansluiting bij de taliban gesproken. Behalve deze taliban in de madrassa vroeg niemand jou om bij de taliban te gaan (CGVS, p. 25). De mullah zelf sprak er niet over (CGVS, p. 22) en ook de ouderen van het dorp spraken evenmin over de taliban (CGVS, p. 26). Onderling werd er tussen de jongeren niet over toetreding tot de taliban gesproken (CGVS, p. 25). Toen je nog naar school ging werd er niet over toetreding tot de taliban gesproken (CGVS, p. 25, 26), eerder in tegendeel. De leerkrachten moedigden

jullie aan om naar school te blijven komen ondanks de taliban (CGVS, p. 26). Dit alles wijst er geenszins op dat de taliban jou gedwongen zouden hebben willen rekruteren.

Gezien het bovenstaande is het dan ook opmerkelijk dat ze jou thuis verschillende keren proberen te zoeken en daarvoor langskomen. Op deze momenten brachten ze overigens geen argumenten aan om jouw ouders te overtuigen jou naar hen te sturen (CGVS, p. 20, 29), wel integendeel. Ze gebruikten enkel geweld om jouw ouders van hun gelijk te overtuigen (CGVS, p. 20, 29). Zoals hierboven uiteengezet blijkt uit de informatie dat dit eerder niet dan wel voorkomt. Het is bovendien merkwaardig dat jouw moeder direct wist dat de taliban voor jou kwamen en jou eerst naar de burelen stuurde alvorens naar de deur te gaan (CGVS, p. 20, 23, 30) en dit telkens opnieuw. Jouw zussen speelden buiten en konden zien dat de taliban eraan kwamen en zij vertelden dit aan jouw moeder (CGVS, p. 23) waardoor ze jou kon waarschuwen, zo geef je aan. Na jouw vertrek zouden de taliban ook nog een twee- à drietal keer zijn langsgelopen (CGVS, p. 21, 24). De laatste keer zou zo'n 3 maanden voor het persoonlijk onderhoud op het GCVS geweest zijn (CGVS, p. 24). Dit is echter zeer opmerkelijk. Het kan niet overtuigen dat de taliban jou zouden willen vinden om jou te rekruteren en vervolgens zeer lange tijd niks ondernemen, om dan plots, meer dan een jaar na hun machtsovername en jouw vertrek nog eens voor jou langs te komen. Je haalt geen andere problemen of incidenten aan die nog zouden plaatsgevonden hebben in Afghanistan.

Waar je nog problemen aanhaalt omdat jouw vader en oom aan vaders zijde voor het Afghaanse leger zouden hebben gewerkt dient vooreerst te worden opgemerkt dat je deze problemen niet hebt verteld tijdens het relaas bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Je verklaart dat er jou daar werd gevraagd om alles kort te vertellen (CGVS, p. 29). Echter dient te worden opgemerkt dat er werd gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die tot jouw vertrek hebben geleid (zie Vragenlijst, vraag 5). Je vertelde echter niet over de bezoeken van de taliban aan jouw huis, noch over het militair verleden van jouw papa en oom. Aangezien dit incident en het feit dat de taliban toen jouw vader zijn militaire documenten hebben gevonden mede aan de basis van jouw vertrek uit Afghanistan zouden liggen (CGVS, p. 20, 21, 27) is het opmerkelijk dat je dit niet vertelde toen je daar de kans toe kreeg. Hoewel de situatie in Afghanistan veranderd is sinds jouw interview op DVZ door de machtsovername van de taliban, blijkt uit jouw verklaringen op het CGVS dat de vroegere tewerkstelling van jouw vader bij het leger er mede de oorzaak van was dat jij en jouw familie problemen zouden hebben gekregen met de taliban. Het blijft dan ook zeer opmerkelijk dat je hierover niks hebt verteld bij DVZ. Bovendien is je paternale oom eerder al wegens zijn militair verleden naar Frankrijk gevlucht waar hij een beschermingsstatus zou gekregen hebben, waardoor je dus al bekend was met een vrees voor vervolging in zijn hoofde wegens zijn job. Er kan dan ook verwacht worden dat je deze vrees in hoofde van je vader al eerder tijdens de procedure zou hebben aangebracht.

Wat er ook van zij, het loutere feit dat jouw vader al dan niet voor het Afghaanse leger heeft gewerkt in het verleden is onvoldoende om jou een internationale beschermingsstatus te verlenen. Immers blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Wat jouw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Het loutere feit dat jij een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan jij a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken. Behalve het feit dat je dit probleem niet vermeldde bij de DVZ, wat reeds een tegenindicatie is voor de geloofwaardigheid, blijkt ook dat jouw vader verhuisde naar Jalalabad waar hij zonder problemen blijkt te verblijven bij een vriend van hem (CGVS, p. 12). Ook blijkt nergens uit jouw verklaringen dat je vader tijdens zijn dienstperiode of nadat hij in 2009 was gestopt als militair problemen heeft gekend met de taliban wegens deze werkzaamheden, ondanks het feit dat hij nadien gewoon in het dorp is blijven wonen (CGVS p. 19, 27).

Het CGVS stelde vast dat jouw vrees ten aanzien van de taliban niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. Jij hebt dus niet aangetoond dat je een gegronde vrees voor vervolging in

de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet hebt. Het feit dat je een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

De documenten die je neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Jouw taskara toont hoogstens jouw identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara waarvan je stelt dat die van jouw vader is, deze taskara kan hoogstens zijn identiteit aantonen en voegt verder niets toe aan jouw asielmotieven. De foto's van jouw vader in het leger, het attest van zijn werk en de kopie van zijn vrachtwagenrijbewijs kunnen niet aantonen dat jij bij een terugkeer naar Afghanistan gevisieerd zal worden door de taliban, zoals hierboven omstandig wordt uiteengezet. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). De Franse identiteitskaart van jouw oom tenslotte toont slechts aan dat hij in Frankrijk een verblijf heeft gekregen. Uit deze kaart valt niet af te leiden via welke procedure hij zijn verblijf heeft bekomen of wat er aan de oorsprong van zijn vertrek uit Afghanistan lag. Bovendien wordt de familielink tussen jou en deze oom verder niet aangetoond.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate

hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de

machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzakelijk in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van

zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is

van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Jij toonde evenmin aan dat jij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij jij niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit

niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je onvoldoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat jij een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jijzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke. Je stelt dat je in Afghanistan niet naar een discotheek kan gaan (CGVS, p. 32), geen cricket meer mag spelen (CGVS, p. 32), niet naar muziek kan luisteren (CGVS, p. 32) en er niet zomaar een relatie met een meisje mag hebben (CGVS, p. 32). In dit kader kan nog worden opgemerkt dat het loutere feit dat je je in jouw land van herkomst in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties, zoals het volgen van een aantal aldaar gangbare kledingvoorschriften en het zich onthouden van bepaalde activiteiten en vrijetijdsbesteding, onvoldoende ernstig is om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het loutere gegeven dat jij je in Afghanistan (buitenshuis) zou dienen te conformeren aan de dominante cultuur, vormt op zich geen 'vervolging' in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen 'ernstige schade' in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke gevraagde aanpassingen van jou maken op zich geen inbreuk uit op jouw fundamentele grondrechten en vrijheden en kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. Waar aangenomen kan worden dat jij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst ingevolge jouw afwezigheid uit de regio en de verschillen tussen de dominante cultuur en de Belgische maatschappij, net als eenieder die na enige tijd afwezigheid naar zijn land van herkomst terugkeert of die verhuist naar een ander land, initieel mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zouden kennen, dient derhalve te worden opgemerkt dat dit, hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Het loutere feit hier een vriendinnetje te hebben (CGVS, p. 28, 32) volstaat niet om aan te tonen dat je verwesterd zou zijn of dat je je niet meer zou kunnen aanpassen aan de in Afghanistan geldende normen en waarden.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot 13-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven. Daarnaast stel je 7 jaar naar school te zijn geweest in Afghanistan (CGVS, p. 15) en heb je nog steeds contact met jouw familie in Afghanistan (CGVS, p. 11), alsook met jouw neven hier in België (CGVS, p. 31, 32). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat jij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op

ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/1, § 4, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 2, 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 10, derde lid, b), van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Vooreerst gaat verzoeker in op zijn vluchtrelaas. Met betrekking tot de feiten die zich vóór zijn vertrek hebben voorgedaan, laat hij gelden dat hij een niet-begeleide minderjarige is die net 16 jaar geworden is en als net geen 14-jarige aankwam in België, zodat hij ten tijde van de feiten heel jong was. Hij meent dat hiermee rekening moet worden gehouden bij de geloofwaardigheidsbeoordeling, waarna hij een theoretisch betoog voert over de beoordeling van de waarachtigheid en de plausibiliteit en over de samenwerkingsplicht. Hij hekelt dat de plausibiliteitsbeoordeling die de adjunct-commissaris maakt enkel en alleen berust op zijn verwachtingen en veronderstellingen die hij heeft over wat 'normaal gedrag' is voor de taliban en niet gebaseerd is op bewijs in de zin van de artikelen 4 en 8 van de richtlijn 2013/32/EU. Hij betoogt verder:

"Gedwongen rekrutering

Verwerende partij gaat ervan uit dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering. Hierdoor hecht zij geen geloof aan het feit dat verzoeker werd opgeroepen door de Taliban in de lokale moskee. In een EASO rapport over rekrutering wordt de werkwijze van de taliban nochtans goed gekaderd. In dat rapport wordt er opgemerkt dat de Taliban de zgn 'night letters' gebruikt om mensen te waarschuwen, te bedreigen en om hen voor zich te winnen. EASO wijst op een referentie van UNHCR naar nachtbrieven in Maidan Wardak waarin mensen gevraagd werden om hun samenwerking met de overheid stop te zetten en hun gevecht tegen de overheid te vervoegen. Dergelijke brieven gaan niet om gedwongen rekrutering, maar om niet-aflatende propaganda die lokale bevolking dwingt te kiezen aan wie ze loyaal zijn. De Taliban overtuigt mensen door hen in angst te houden. Dat de strategie van de Taliban heeft gewerkt, dat hun psychologische oorlogsvoering, het inzetten op terreur en hearts and minds effectief is, toont hun opmars en overwinning op de Afghaanse overheid aan.

De steun van de lokale bevolking, of alleszins, de afwezigheid van verzet, is daarbij essentieel.

"(...)".¹⁹

Het is in die context dat benadering van personen door de Taliban dient gezien te worden.

Als we naar de objectieve bronnen kijken blijkt dat er veel onenigheid is tussen verschillende ernstige objectief geachte bronnen over wat er precies dient verstaan te worden onder de term gedwongen rekrutering.

Volgens Human Rights Watch dient gedwongen rekrutering niet enkel gezien te worden als rekrutering onder de bedreiging van een geweer, maar ook als de overtuigingspogingen van lokale taliban en de druk die gezet wordt op personen of hun familie zonder dat er fysiek geweld bij komt kijken: "(...)"²⁰

Wat duidelijk is, is dat gepercipieerde insubordinatie of ongehoorzaamheid zeer streng bestraft wordt door de Taliban en dat ze kwistig zijn met bedreigingen:

"(...)"²¹

"(...)"²²

Wat de Taliban doet is gemeenschappen, dorpen en gebieden onder druk zetten om hen te steunen. Ze proberen toegang te krijgen tot die gemeenschappen, hen te overtuigen, en ze testen hierbij de verschillende loyaliteiten die mensen hebben en dwingen hen de kant van de Taliban te kiezen:

"(...)"

Daarom is het zo nuttig voor Taliban om hun lokale verankering in dorpen en het vertrouwen van de bewoners te verwezenlijken op collectief niveau via de madrassa's, zoals het geval was bij verzoeker. Het feit dat de Taliban langs kwamen in de moskee wijst op een effectieve verankering in het dorp of het minst op bestaande overeenkomsten met de lokale leiders.

Overigens is de UK Home Office een stuk overtuigender dan verwerende partij dat gedwongen rekrutering van kinderen door de Taliban niet zo uitzonderlijk is:

"(...)"²³

Ook UNHCR ziet de benadering van mensen door de taliban door de lens van repressie en bedreiging als bestuur van de lokale bevolking: "(...)"²⁴.

Wanneer personen niet gehoorzamen aan de Taliban, dan lijkt dit misschien nadelig voor de Taliban, maar dat klopt niet. Het onder druk zetten van mensen, hen voor onmogelijke keuzes stellen is een manier om hen in hun macht te houden. Het is door dit zogenaamde tekortschieten dat de Taliban macht heeft over die personen en hen kan bedreigen of zelfs bestraffen. Het houdt lokale bevolking bewerkbaar, in hun macht, en onder druk.

Het zou opmerkelijk zijn dat zo enorm veel Afghaanse jongeren van het platteland aangeven benaderd te zijn geweest door de Taliban, dat organisaties rapporteren dat na de val van Kunduz er effectief op grote schaal met dwang geronseld werd, en dat nu na de val van de Afghaanse regering blijkt dat de op zijn minst passieve steun voor de Taliban onder de bevolking erg groot was, maar dat dit allemaal hoogst uitzonderlijk zou zijn, amper zou voorkomen en dat verzoekers verklaringen om die redenen geloofwaardigheid zouden missen.

De Veiligheidsraad van de Verenigde Naties geeft bovendien aan dat de nieuwe Taliban regering momenteel duizenden jongens/mannen aan het opleiden en rekruteren is in kader van de gevechten tegen ISKP en NSF:

"(...)"²⁵

Verwerende partij laat volledig na om te onderzoeken of er een risico is op gedwongen rekrutering ten aanzien van verzoeker.

Verweerder wijst bovendien naar het gebrek aan (1) lokale verankering en (2) rekrutering op collectief niveau, connecties en propaganda in madrassa's.

Ten eerste, zoals hierboven reeds aangehaald, wijst het feit dat de Taliban in de moskee langs kwamen om te preken en dat de slimmere jongens apart genomen werden om tegen hen te preken over jihad en religie, op een effectieve verankering in het dorp of het minst op bestaande overeenkomsten met de lokale leiders. Ten tweede gebeurde de gedwongen rekrutering in casu wel degelijk collectief, namelijk in de madrassa van verzoeker, en werd jihad tegen het leger als argument gebruikt. Verzoeker ging vroeger naar school in Afghanistan maar werd, samen met andere leerlingen, tegengehouden door de taliban, hardhandig aangepakt en verplicht om naar de madrassa te gaan. Ook dit element uit verzoekers asielrelaas maakt duidelijk dat de gedwongen rekrutering weldegelijk collectief was. Verzoeker volgde vervolgens 8 maanden les in de madrassa. Dit is, in tegenstelling tot wat verwerende partij stelt, geen korte periode. Aangezien hij de Koran heel snel vanbuiten had geleerd, blonk hij uit.

Ook voor dat verzoeker begon met lessen te volgen in de madrassa, was het rekruteringsproces al begonnen. Wanneer verzoeker met andere leerlingen naar school ging, werd hij verschillende keren tegengehouden door talibs. Eerst vroegen ze dit 'rustig' maar de derde en vierde keer werden hun spullen in brand gestoken voor hun ogen (gehoorverslag pg. 20).

Verzoeker vertelde dat om de zoveel maanden de taliban naar de madrassa kwamen en polshoogte namen van de jongeren die daar studeerden. Ze gingen na of er jongeren waren die oud genoeg waren of jongeren die het heel goed deden, waaronder verzoeker. Hij werd samen met vier andere jongeren apart genomen en tegen hen werd er gepreekt over de jihad en over de religie. Verzoeker vertelde ook dat deze talibs in het begin heel zacht waren tegen hen (gehoorverslag pg. 22). Dit vormt heel duidelijk deel van het rekruteringsproces. Er werd tegen hen gezegd dat ze tegen de soldaten zouden moeten vechten, dat ze de jihad zouden moeten doen tegen hen. Dat wanneer ze ouder zouden worden, ze technieken aangeleerd zouden krijgen wat betreft het vechten en dat ze ook zouden leren wapens te

gebruiken en dat ze dan zouden meegenomen worden. Verzoeker en de anderen werden overtuigd door hen te zeggen dat ze hiermee voor hun religie aan het werken zouden zijn. Verzoeker en de 4 anderen hadden op een heel korte periode de Koran uit het hoofd geleerd, dat is een hele verdienste en ook erg intensief. Verzoeker is met andere woorden 8 maanden lang heel intensief bezig geweest met zijn religie. Het argument van de talibs dat het uitvoeren van de jihad iets positief was voor zijn religie, was weldegelijk een duidelijke vorm van indoctrinatie. Verzoeker nog langer geïndoctrineerd zijn geweest, maar het feit dat verzoeker onmiddellijk het begin van de indoctrinatie zag komen en onheil rook kan hem niet verweten worden.

Verwerende partij stelt dat verzoeker niet veel kan vertellen over de indoctrinatie. Verzoeker gaat hier niet mee akkoord. Zoals hierboven aangehaald, wist verzoeker wel te vertellen hoe de indoctrinatie en rekrutering verliep. Indien verwerende partij twijfels had, had zij hierover kunnen doorvragen, over welke dingen er precies werden verteld en de vraag om voorbeelden te geven. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat verwerende partij dit nagelaten heeft. Verzoeker, als minderjarige, kan niet weten dat verwerende partij hier geen genoegen mee zou nemen. Verwerende partij liet ook niet blijken dat ze geen geloof hechtte aan zijn verklaringen.

Verzoeker vertelde vervolgens ook over de andere jongens die samen met hem werden geviseerd door de taliban, hij vertelde dat ze Ass. (...), Asm. (...) en T. (...) heetten en dat ze ook gevlucht zijn naar Europa. Hij vertelde ook over de twee jongens die meegenomen werden door de taliban, met name dat ze Ah. (...) en M. (...) heten. Opnieuw: indien verwerende partij twijfels had over de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen hieromtrent, had zij extra vragen kunnen stellen. Zij had kunnen vragen om de jongeren die samen met hem apart genomen worden, te beschrijven en dergelijke meer.

Verwerende partij stelt dat de jongeren onderling niet spraken over toetreding tot de taliban. De jongeren met wie verzoeker optrok, waren dan ook niet pro-taliban. Ze hadden het wel over de jongens die verdwenen waren en speculeerden ook over naar waar ze zouden meegenomen zijn, wat er met hen zou gebeurd zijn etc (gehoorverslag, pg. 25).

Verwerende partij stelt dat, volgens hun informatie, kinderen die worden ingezet door de taliban reeds jarenlang religieuze lessen hebben gevolgd in de madrassa's. Verzoeker onderscheidt zich echter van ander door zijn intelligentie. Hij leerde de Koran vanbuiten in 8 maanden. Misschien is verwerende partij hier niet van op de hoogte, maar de Koran uit het hoofd leren en gewone 'koranlessen' volgen is niet hetzelfde. Het feit dat verzoeker hier zo snel toe in staat was, onderscheidt hem van de rest en maakte hem interessant voor de taliban. Verzoeker slaagt er met andere woorden wel in om aan te tonen dat zijn persoonlijk geval afwijkt.

Verwerende partij oordeelde onterecht dat verzoeker niet aannemelijk heeft kunnen maken dat hij onderworpen werd aan gedwongen rekrutering.

Het werk van verzoekers vader en paternale nonkel

Wat betreft het werk van verzoekers vader, kan eerst en vooral verwezen worden naar pagina 19 van het gehoorverslag. De protection officer in kwestie stelt, bij het bekijken van de documenten en foto's van verzoeker het volgende: "Ik had hem erkend vanop legerbadge de foto".

Met andere woorden, het ging om een foto met meerdere personen waarbij de betrokken PO zélf verzoekers vader had herkend omdat ze de legerbadge had gezien. Met andere woorden, er was geen twijfel dat het ging om verzoekers vader. Verzoeker legde de taskara en de legerbadge van zijn vader neer en ook een aantal foto's van zijn vader toen hij aan het werk was. Er wordt niet betwist door verwerende partij dat dat verzoekers vader is. Maar toch wordt er eenvoudigweg door verwerende partij, zonder er veel woorden aan vuil te maken, verwezen naar het befaamde CEDOCA document over de relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten en hoge graad van corruptie.

In het arrest Singh t. België van 2 oktober 2012 (nr. 33210/11) oordeelde het EHRM dat documenten minstens op hun echtheid moeten worden gecontroleerd:

«100. (...) »

«104. (...) »

Het EHRM heeft met betrekking tot de authenticiteit van documenten in de zaak K.K. t. Frankrijk van 10 oktober 2013 geoordeeld dat in de volgende mate er rekening met documenten moet gehouden worden door de asielinstanties:

“(…)”

Ook in het arrest M.A. t. Zwitserland heeft het EHRM geoordeeld dat er rekening dient gehouden te worden met de documenten die een asielzoeker voorlegt. De Staat kan niet louter op basis van vermeende ongeloofwaardigheid van verklaringen beslissen doch dient specialisten aan te wenden om de voorgelegde documenten op authenticiteit te controleren, zelfs in het geval er kopies worden voorgelegd:

“(…)”

Het Hof verduidelijkt daarbij dat de geloofwaardigheid van de originele documenten door de ambassade van het gastland in het land van herkomst kan onderzocht worden. De weigering hierop in te gaan ontzegt de verzoeker een kans om zich geloofwaardig te maken:

“(…)”²⁶

Ook het Hof van Justitie bevestigt dat de niet-authentieke Afghaanse documenten materiële elementen uitmaken in de zin van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, en dat die documenten onverkort aan nauwgezet onderzoek onderworpen moeten worden in HvJ, C-921/19, 10 juni 2021:

“(…)”

Uit de foto's blijkt heel duidelijk dat verzoekers vader een job had bij het leger. Het is voor verzoeker dan ook onbegrijpelijk waarom hier niet de nodige waarde wordt gehecht door verwerende partij. Het gegeven dat hij naliet dit te vermelden tijdens het DVZ-interview neemt het risico voor verzoeker echter niet weg. Verwerende partij diende de nodige aandacht te geven aan de opmerking die verzoekers voogd aan het einde van het persoonlijk onderhoud maakte:

“(…)” (gehoorverslag, pg. 33)

Van verzoeker als minderjarige, die ten tijde van het DVZ-interview, slechts 14 jaar oud was en ten tijde van vertrek slechts 13 jaar, kan niet verwacht worden te kunnen onderscheiden wat wel of niet belangrijk is en wat hij wel dan niet mag vertellen. Het is algemeen geweten dat het interview bij DVZ heel kort is. Er kan in dit kader verwezen worden naar het arrest van Uw Raad van 25 november 2022 (nr. 280.854):

“(…)” (pagina 23)

In casu was verzoeker ten tijde van het DVZ-interview nog jonger. Uw Raad stelt inderdaad terecht dat het van een niet-begeleide minderjarige niet verwacht kan worden dat hij feilloos het onderscheid zou kunnen maken.

Toen verzoekers vader stopte met zijn werk bij het leger, was verzoeker slechts twee jaar oud. Op het DVZ-interview werd er hem gevraagd wat hij vreest bij een terugkeer en waarom. Het is dan ook niet zo vreemd dat verzoeker het heeft over de pogingen tot gedwongen rekrutering omdat dat hetgeen is dat hij écht vreest en ook zelf heeft moeten ervaren. De gedwongen rekrutering was dan ook de aanleiding voor de huiszoeking door de taliban waarbij ze dan op de documenten van het werk van zijn vader en oom stootten. Het is dus helemaal niet vreemd, bovenstaande rechtspraak in het achterhoofd houdende, dat verzoeker dit niet vermeldde. Hij zou hier immers de kans toe krijgen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Het is de taak van de asielinstanties om het huidige risico van verzoeker te beoordelen. Het feit dat verzoeker dit niet vermeldde tijdens het DVZ-interview neemt het risico niet weg. Hij mag hiervoor niet 'gestraft' worden. Verwerende partij dient het huidige risico te beoordelen, waarover verder meer.

Wat betreft verzoekers vrees bij terugkeer naar Afghanistan omwille het werk van zijn vader, dient er ook rekening gehouden te worden met het gegeven dat verzoekers vader niet meer in hun dorp verblijft uit vrees voor de taliban. Hij verblijft in Jalalabad. Dit wordt niet betwist door verwerende partij. Het feit dat verzoekers vader in Jalalabad verblijft en niet meer in hun eigen dorp, wijst op een reële vrees.

Ook wenst verzoeker het volgende op te merken met betrekking tot zijn paternale oom. Verzoeker vertelde tijdens het persoonlijk onderhoud dat zijn paternale oom in Frankrijk erkend werd als vluchteling omwille zijn werk als soldaat. Het is voor verzoeker niet duidelijk of verwerende partij het militaire verleden en zijn bescherming nu wel of niet betwist. Enerzijds, om haar eigen argument te staven dat verzoeker het werk van zijn paternale oom (en vader) al tijdens het DVZ-interview diende te vermelden, wordt er aangenomen dat verzoekers oom bescherming kreeg in Frankrijk:

“(…)” (bestreden beslissing, stuk 1, pg. 3)

Maar anderzijds, bij de bespreking van verzoekers documenten, waaronder de verblijfskaart van verzoekers paternale oom wordt het volgende gesteld:

“(…)” (bestreden beslissing, stuk 1, pg. 3-4)

Afhankelijk van het argument van verwerende partij, wordt het geloof in het werk van verzoekers paternale oom al dan niet aangepast. Dit is niet ernstig.

Om terug te komen naar het werk van verzoekers vader, stelt verwerende partij dat het loutere feit dat hij al dan niet voor het Afghaanse leger heeft gewerkt in het verleden, onvoldoende is om aan verzoeker een internationale beschermingsstatus te verlenen. Verzoeker kan zich hier niet akkoord mee verklaren.

Dat verzoeker een gegrond risico loopt op vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar Afghanistan omwille van de affiliatie met de voormalige Afghaanse overheid, is zeer reëel. Om te beginnen heeft de Taliban een ware klopjacht geopend op personen die geaffilieerd zijn met de Afghaanse overheid, buitenlandse troepen, Ze voeren ware razzia's uit:

“(…)”²⁷

“(…)”²⁸

“(…)”²⁹

Het EUAA rapport van januari 2022³⁰ over Afghanistan stelt dat targeted killings wijdverspreid voorkomen, ondanks een verklaarde amnestie in augustus 2021:

“(…)”

Er zitten grote verschillen tussen wat verklaard wordt door de Talibanleiding, en de acties van de Talibanleden in de provincies:

“(…)”

Niet enkel het beleid van de Taliban vormt een risico voor personen die bepaalde functies hebben vervuld bij de Afghaanse overheid, maar ook wraak:

“(…)”

Om deze reden besluit de EUAA Country Guidance van april 2022:

“(…)”³¹

In de vroegere UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018, die van kracht waren tot aan de machtsovername van de Taliban op 15 augustus 2022, worden zowel burgers die geassocieerd worden met of beschouwd worden als steun aan de ANSF of de regeringsgezinde strijdkrachten, als burgers die geassocieerd worden met of beschouwd worden als steun aan de internationale strijdkrachten, expliciet opgelijst bij de risicoprofielen.

Belangrijker nog is dat ook de familieleden (zoals in casu verzoeker) van personen die verbonden zijn met, of beschouwd worden als steun aan de Afghaanse regering en de internationale gemeenschap volgens UNHCR een risicoprofiel hadden, en het slachtoffer werden van aan onder meer kidnappings, geweld en moord.³²

Waar verzoeker reeds voor de machtsovername van de Taliban een risicoprofiel had omwille van de link met zijn vader en oom, geldt dit des te meer nu de Taliban de macht volledig in handen heeft.

Dit blijkt uit de EUAA Country Guidance voor Afghanistan van april 2022, die in een disclaimer aan het begin van het rapport 5 zaken benadrukt, waaronder:

“(…)”³³

EUAA verduidelijkt dat de profielen die eerder het doelwit van de Taliban waren (zoals familieleden van politieagenten, soldaten en regioverantwoordelijken), wellicht een verhoogd risico lopen na de machtsovername, gezien op de toegenomen capaciteiten en territoriale controle door de Taliban.

Dit wordt bevestigd door UNHCR, die in de meest recente richtlijnen van februari 2023 aangeeft dat bepaalde profielen een verhoogde nood hebben aan internationale bescherming, in vergelijking met de situatie voor de machtsovername door de Taliban.

UNHCR vermeldt daarbij expliciet leden van de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten én personen die banden hebben met deze leden van de voormalige veiligheidsdiensten:

“(…)”³⁴

Relevant voor verzoeker is echter het feit dat UNHCR in de recente richtlijnen van februari 2023 aangeeft dat ook personen die banden hebben met leden van de voormalige veiligheidsdiensten en personen met banden met de voormalige internationale strijdkrachten een verhoogd risico lopen. UNHCR bevestigt vervolgens nog eens expliciet dat familieleden van personen die een risico op vervolging lopen, ook vaak zelf gevaar lopen:

“(…)”³⁵

De Deense Dienst voor Migratie stelde in een rapport van September 2021 vast dat familieleden van geviseerde individuen evenzeer bedreigd worden door de Taliban:

“(…)”³⁶

Het is de taak van de asielinstanties om het huidig risico van verzoeker te beoordelen. Loopt hij risico op vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan als:

- Zoon van zijn vader die voor het leger heeft gewerkt;
- Als neef van zijn paternale nonkel die ook voor het leger heeft gewerkt, waarmee hij heeft samengewoond in Afghanistan en inmiddels bescherming heeft gekregen in Frankrijk omwille van de vrees;
- Als iemand die de Taliban niet heeft gehoorzaamd in hun pogingen hem te willen rekruteren;
- Als iemand die jarenlang in het westen heeft verbleven en hier een leven heeft uitgebouwd in strijd met de regels opgelegd door de Taliban.

Dit risico dient cumulatief door verwerende partij beoordeeld te worden, quod non.

De Taliban waren bovendien twee weken eerder ook al eens langsgekomen. Ten derde kadert het feit dat de Taliban verzoeker toelieten om nog 1 nacht naar huis te gaan om kleren te verzamelen en zijn moeder in te lichten, net in het proces van “toegang krijgen tot die gemeenschappen, hen overtuigen, en ze testen hierbij de verschillende loyaliteiten die mensen hebben en dwingen hen de kant van de Taliban te kiezen” (zie supra). Het feit dat verzoeker onmiddellijk het begin van de indoctrinatie zag komen en onheil rook kan hem niet verweten worden.

Het minimum dat verwacht mag worden van verwerende partij is dat zij haar oordeel over wat redelijk is en wat niet effectief baseert op wat objectief aantoonbaar gangbaar is.

Er moet vastgesteld worden dat verwerende partij op geen enkele wijze de verklaringen van verzoeker weerlegt, niet aantoont dat deze verklaringen in strijd zijn met het beschikbare landeninformatie, en enkel een plausibiliteitsbeoordeling maakt die louter gesteund is op wat verwerende partij meent zinnig meent te vinden.

Er wordt absoluut niet aangetoond dat verzoekers verklaringen plausibiliteit missen. De geloofwaardigheidsbeoordeling die verwerende partij maakt is fundamenteel gebrekkig en hoogst subjectief.

Bovendien hield verwerende partij hier geen rekening met het feit dat verzoeker nog erg jong was op het moment van de feiten, hetgeen de drempel wat betreft geloofwaardigheid doet verlagen.

Verzoekers relaas is wel degelijk geloofwaardig. Hij houdt dan ook vast aan zijn verklaringen en meent dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft.”

Vervolgens betoogt verzoeker dat, gelet op het feit dat hij een niet-begeleide minderjarige is, zijn hoger belang als kind ook gewaarborgd dient te worden in de asielprocedure zelf op grond van artikel 24 van het Handvest en artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet. Hij geeft een theoretische uiteenzetting met betrekking tot het hoger belang van het kind in de asielprocedure en verwijst dienaangaande uitgebreid naar relevante bepalingen, rechtspraak en algemene informatie.

Hierna zet verzoeker de verplichtingen van de asielinstanties *qua* onderzoek uiteen. Hij geeft daarbij een theoretische uiteenzetting over de samenwerkingsplicht. Volgens hem schendt de adjunct-commissaris de samenwerkingsplicht en de eigen onderzoeksplicht door de risico's bij terugkeer naar Afghanistan niet samen met hem na te gaan in termen die hij zelf ook kan begrijpen. Hierna voert verzoeker nog een theoretisch betoog over de kwaliteitsstandaarden voor het gebruik van landeninformatie.

Vervolgens gaat verzoeker uitgebreid in op het algemeen gebrek aan informatie omwille van de situatie in Afghanistan.

Verder uit verzoeker kritiek op de inschatting van het risico voor terugkeerders uit het Westen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) en op de bronnen waarop het CGVS zich beroept om dit risico te beoordelen. Hij gaat uitgebreid in op de analyse gemaakt in de NANSEN Note 3-2022 *“Afghanistan: Een analyse van het beschermingsbeleid en risico's bij terugkeer”*, alsook op de verschillende rapporten van EUAA en stipt aan op welke punten deze rapporten volgens hem gebrekkig en ontoereikend zijn.

Daarna gaat verzoeker in op de risico's voor Afghanen ten gevolge van een terugkeer uit Europa als afgewezen asielzoeker. Wat dit betreft wijst hij erop dat het uitgangspunt van de risicobeoordeling de effectieve terugkeer dient te zijn en dat de correcte risicogroep afgebakend en geïdentificeerd dient te worden. Hij wijst tevens op de gelijkenissen en verschillen met de situatie van Al-Shabaab in Somalië. Vervolgens bespreekt hij uitgebreid het risico bij de terugkeer en de toegang tot het Afghaans grondgebied en de regio van herkomst en het risico bij en na vestiging in het gebied van herkomst, waarbij hij het volgende aanvoert over zijn eigen profiel:

“Verzoeker zal niet in staat zijn om het gewenste sociale gedrag te vertonen en zal aanzien worden als iemand die effectief veranderd is. Het risico op geweld en vijandigheid bij terugkeer t.o.v. zijn omgeving is reëel.

In de EUAA richtlijnen van januari 2023²¹⁵ formuleerde het Europees Asielagentschap een aantal risicobepalende omstandigheden waarmee rekening moet worden gehouden bij terugkeer, en die hier relevant zijn. De volgende elementen maken dat verzoeker een verhoogd risico loopt bij een vestiging in zijn regio van herkomst:

a. Het gebied van herkomst en conservatieve omgeving

Volgens EUAA is er een groter risico in plattlandsgebieden waar Pashtunen wonen: verzoeker is als Pashtun afkomstig uit het dorp Petlaw, district Sherzad in de provincie Nangarhar, hetgeen ruraal gebied is waar voornamelijk Pashtunen wonen.²¹⁶ Zo'n 90 procent van de inwoners van verzoekers provincie zijn Pashtunen.²¹⁷ Verzoekers district bestaat voor 100% uit Pashtunen.²¹⁸

Voor de provincie Nangarhar, oordeelde Uw Raad reeds eerder dat dit een element eigen aan de persoon is waarbij rekening moet worden gehouden bij de beoordeling van de vrees voor vervolging omwille van verwestering. Uw Raad verwees daarbij naar het feit dat er in de provincie Nangarhar verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, zoals de Taliban, ISKP, Tehrik-e taliban Pakistan, en het Haqqani-netwerk (hoewel dit laatste netwerk in heel Afghanistan aanwezig is, en sleutelposities binnen de Taliban in handen heeft – zie supra) (RvV arrest nr. 278 653 van 12 oktober 2022).

Het EUAA rapport omtrent de veiligheidssituatie van augustus 2022 bevestigt dat ISKP strijders zich op het platteland van Kunar, Nangarhar en mogelijk Nuristan bevinden:

“(…)”²¹⁹

Verzoeker dient bijgevolg bij een terugkeer niet enkel de Taliban te vrezen, maar ook ISKP, die historisch gezien steeds sterk stond in zijn regio, die na de machtsovername door de Taliban in het algemeen een

heropleving meemaken, én die zeer actief zijn in verzoekers provincie in het algemeen, en in het bijzonder in verzoekers district.

Gezien het feit dat ISKP een jihad voert tegen het Westen, en men in verzoekers dorp zijn jarenlange afwezigheid zeker zal merken, is het risico groot dat verzoeker het slachtoffer van vervolging of ernstige schade zal worden.

Verder blijkt ook Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) aanwezig in verzoekers regio:

"(...)"²²⁰

Er blijkt een Salafistische gemeenschap in verzoekers regio van herkomst aanwezig te zijn.²²¹ Deze salafisten, die ideologisch verwant zijn aan Al Qaeda, Daesh en ISKP, houden er een meer radicale interpretatie van de Islam op na. Binnen de Salafistische stroming van de Islam zijn er sterke anti-Westerse tendensen.²²²

Er is sprake van een 'diepgewortelde salafistische ideologie in verzoekers regio, zoals blijkt uit het EUAA rapport van augustus 2022: "(...)"²²³

Het feit dat verzoeker uit een regio komt waar niet enkel de Taliban de macht heeft, maar ook ISKP al jarenlang aanwezig is, waar een paar jaar geleden maar liefst 15 verschillende terroristische organisaties voet aan de bodem hadden, en waar bovenop ook een Salafistische gemeenschap woont (die niet volledig overlapt met ISKP, en waar anti-Westerse overtuigingen wel sterk aanwezig zijn), verhoogt het risico voor verzoeker bij terugkeer uit het Westen significant. Het feit dat al deze groeperingen onderling niet overeen komen is hierbij niet relevant. Hetgeen hen verbindt is hun afkeer van het Westen.

b. De leeftijd

Verzoeker is als 12/13-jarige vertrokken uit Afghanistan. Hij kwam in België aan als net geen veertienjarige niet-begeleide minderjarige en is hier ondertussen al 2 jaar. Als minderjarige of jongvolwassene is het risico groter dat hij zich bepaalde gedragingen (zelfs onbewust) heeft eigen gemaakt die hem negatief in de aandacht gaan brengen in het traditionele Afghanistan.

c. de duur van het verblijf in een westers land

Verzoeker kwam aan als net geen 14-jarige in België. Hij kwam aan in België op 14 april 2021. Sindsdien verblijft hij onafgebroken in Europa. Doordat het om vormende jaren gaat, is de impact van dit verblijf groter dan bij een volwassene wiens persoonlijkheid al volledig gevormd is. Zijn voeling met de Afghaanse samenleving is bijgevolg eerder beperkt. Laat staan dat hij voeling zou hebben met het Afghanistan in handen van de taliban.

Dat verzoekers verblijf in België, in een westers land, problematisch is en een risico vormt bij terugkeer, beseft hij zelf ook. Hij haalt dit aan in het persoonlijk onderhoud (gehoorverslag, pg. 28):

(...)

Er werd hier geen rekening mee gehouden door verwerende partij. Verwerende partij stelt dat omdat verzoeker tot zijn 13de in Afghanistan zou gewoond hebben, omdat hij nog contact heeft met zijn familie en omdat hij in Afghanistan jarenlang naar school is geweest, er niet kan aangenomen worden dat verzoeker volledig vervreemd zou zijn van de Afghaanse normen en waarden. Verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat de vormende jaren van verzoeker zich in een westers land hebben voorgedaan. Hier doet het feit dat hij tot zijn (slechts!) 13de in Afghanistan heeft gewoond geen afbreuk aan. Er dient gekeken te worden welke invloed deze 3 jaren op hem hebben gehad. Het is ook niet ernstig om te stellen dat omdat verzoeker nog contact heeft met zijn familie, dit zou betekenen dat hij niet vervreemd is van de Afghaanse normen en waarden.

Bovendien gebruikt verwerende partij een verkeerd referentiekader, dat reeds werd aangehaald maar hier ter herhaling wordt hernomen: verwerende partij gaat uit van de 'Afghaanse normen en waarden', niet deze van de Taliban, een extremistische groepering met een waslijst aan regeltjes over hoe te leven die zeer hardhandig worden afgedwongen, en hanteert bijgevolg het verkeerde kader om na te gaan naar welke situatie verzoeker precies zou terugkeren, en welke conventies, normen, en wetten precies zouden worden toegepast. Verwerende partij houdt er geen rekening mee dat het ongeveer 3 jaar geleden is dat verzoeker in de Afghaanse context geleefd heeft én dat hij nooit onder een talibanbewind heeft geleefd.

Wanneer verwerende partij stelt dat hij zich buitenshuis zou kunnen conformeren en dat dit daarom geen vervolging uitmaakt, gaat zij niet na of verzoeker wel in staat zal zijn om zich te conformeren en zo 'het spel mee te spelen'. Gaat hij succesvol zijn gedragingen, zijn manier van denken en zijn verblijf in het westen kunnen verbergen? Dit werd niet nagegaan door verwerende partij.

De Parameters van EUAA zijn niet exhaustief. In het geval van verzoeker moet eveneens met de volgende elementen rekening gehouden worden, die maken dat het risico omwille van (toegeschreven) verwestering reëel is:

d. Verzoekers leven in België

Verzoeker woont al 2 jaar onafgebroken in België. Verzoeker zijn leefwereld bevindt zich helemaal in België.

Hij gaat naar school en doet heel goed zijn best. De leerkrachten complimenteren hem over zijn Nederlands en merken bijvoorbeeld op dat Nederlands geen verre taal meer is voor hem, hij kan over

allerlei onderwerpen praten in het Nederlands (stuk 8). Hij staat op de wachtlijst om door te stromen naar het gewoon onderwijs. Zijn leerkrachten zijn heel tevreden van hem en beschrijven hem als gemotiveerd en een heel aangename leerling.

Naast school is hij heel sportief. Hij speelt heel graag cricket en blinkt hier heel hard uit. Hij won al verschillende trofeeën. Hij verdedigt met trots de Antwerpse Cricket Club.

Hij heeft al meer dan een jaar een vriendin, B. (...). Hij deelde dit ook tijdens het persoonlijk onderhoud (gehoorverslag, pg. 28):

(...)

Verzoeker heeft een heel diverse vriendengroep en gaat niet alleen met Afghaanse jongeren om. Hij gaat ook met Belgische jongeren om.

Met zijn vrienden gaat hij graag gaan dansen. Hij probeerde ook al een aantal keer alcoholische drankjes. Hij luistert graag naar de Nederlandstalige rapper Boef. De rapper/zanger Boef staat bekend om zijn expliciet taalgebruik en videoclips.

Hij luistert ook graag naar liedjes van de Indische zanger Arijit Singh (gehoorverslag, pg. 32). Hij is een heel bekende zanger in India en omstreken en staat gekend om zijn liefdesliedjes.

Verzoeker geniet van zijn vrijheid hier en vindt dit ook erg belangrijk. Dat hij dit belangrijk vindt, haalde hij ook aan tijdens het persoonlijk onderhoud (gehoorverslag, pg. 32):

"(...)"

Verzoeker is heel geliefd door zijn omgeving. De begeleiders van zijn leefgroep schreven daarom ook een brief (stuk 7). Ook zij complimenteren zijn Nederlands:

"(...)"

Ze beschrijven hem als een voorbeeld voor andere jongeren: "(...)"

Verzoeker is erg bezig met zijn uiterlijk en met zijn kleding stijl. De begeleiders van zijn leefgroep merken dit ook op:

"(...)" (stuk 7)

Rekening houdend met de rechtspraak van uw Raad had verwerende partij toch ten minste aandacht moeten schenken aan het risicoprofiel van verzoeker. Verzoeker volgt namelijk de profielen van meerdere verzoekers in arresten van uw Raad, zoals bijvoorbeeld arrest nr. 278 700 van 13 oktober 2022.²²⁴

(...)

Verzoeker wijst ook op het RvV arrest nr. 282 719 van 5 januari 2023:

(...)

Verzoeker is sinds toen hij nog maar 12/13 jaar oud was, weg uit Afghanistan. Doordat het gaat om vormende jaren is de impact van dit verblijf groter dan bij een volwassene wiens persoonlijkheid al volledig gevormd is.

Verzoeker wijst ook op RvV nr 283128 van 13 januari 2023 waarin er op wordt gewezen dat het voor een minderjarige die hier een tijd verbleven heeft en die uit een conservatief milieu uit Nangarhar afkomstig is, niet noodzakelijk evident is om de maturiteit en inzicht te hebben om 'het spel te spelen':

(...)

Verzoeker heeft ook om deze reden bescherming nodig.

e. De job van verzoekers vader en paternale oom bij het Afghaanse leger

Hier werd reeds uitgebreid op ingegaan onder "1. Met betrekking tot de feiten die zich hebben voorgedaan voor zijn vertrek". Verzoeker wenst hier dan ook naartoe te verwijzen.

Dit vormt een duidelijk risico voor verzoeker waardoor hij om deze reden bescherming nodig heeft.

f. Verzoekers cumulatief risicoprofiel

Hierboven werden de verschillende risico-aspecten afzonderlijk besproken.

In realiteit maken de Afghaanse gemeenschap, de Taliban en ISKP geen abstract onderscheid tussen deze verschillende elementen. Verzoeker is één persoon, waarbij zich deze risicofactoren manifesteren, en waarbij deze risico's elkaar versterken. Verzoeker is zowel een terugkeerder uit het Westen, die zich in zijn traditionele regio van herkomst moet hervestigen, als een familielid van iemand met banden met de buitenlandse troepen en het voormalige Afghaanse regime.

In een zeer recent rapport van de Danish Refugee Council, gepubliceerd op 30 december 2022, bevestigt experte Liza Schuster²²⁵ dat er sprake is van een vermenigvuldigingseffect. Indien je tot meerdere risicoprofielen behoort (zoals in casu verzoeker) verhoogt het risico significant:

"(...)"

Vervolgens gaat verzoeker uitgebreid in op het talibanbestuur op zich en de implicaties voor de Afghaanse burgers. Hij betoogt dat elk optimisme over het dagelijkse bestuur door de taliban volstrekt misplaatst is, dat er wel degelijk op zeer grote schaal een bijzonder rigide versie van de sharia wordt toegepast en dat de straffen effectief draconisch zijn. Onder verwijzing naar het rapport "Human Rights in Afghanistan, 15 augustus 2021 – 15 juni 2022" van UNAMA van juli 2022 stelt verzoeker dat elke deviatie van de door

de taliban gehanteerde sociale codes resulteert in een onmenselijke en vernederende bestraffing. Wat betreft zijn eigen situatie zet hij het volgende uiteen:

“De behandeling die verzoeker riskeert, met name mishandeling, foltering, detentie bij controle posten na terugkeer omwille van het feit dat hij terugkomt uit Europa en alle verbeelding die daar bij de Taliban bij komt kijken, of omwille van de inhoud van zijn telefoon, maakt eenduidig een risico op een onmenselijke en vernederende behandeling en foltering uit in de zin van artikel 48/4, b) van de Vreemdelingenwet.

Het risico dat verzoeker loopt om mishandeld te worden omdat zijn kledij niet correct zou zijn, omdat zijn kapsel of baardlengte niet correct zou zijn, omdat er muziek op zijn telefoon zou staan, of omdat hij niet of onvoldoende in de moskee aanwezig zou zijn is een risico dat zich meerdere malen daags stelt na zijn terugkeer, en dit elke dag. Het is een risico op een onmenselijke en vernederende behandeling en de complete uitzichtloosheid van die situatie, de onveranderlijkheid en het feit dat er geen enkele autoriteit of rechtsstaat is waar verzoeker voor bescherming zou kunnen aankloppen maakt eveneens een onmenselijke en vernederende behandeling uit.

Dat verzoeker in Europa verbleven heeft verhoogt dit risico enkel voor onafzienbare tijd in zeer gevoelige mate. Mensen zullen immers op de hoogte zijn van zijn verblijf in Europa, net als lokale Taliban, en dit kan ook blijken uit zijn houding, zijn telefooninhoud, zijn kapsel, zijn accent, zijn moeilijkheden om zich aan te passen, ...”

Daarna geeft verzoeker een theoretische toelichting over de bewijsstandaarden die volgens hem zouden moeten gelden en de – volgens hem – essentiële rechtsvragen die gesteld zouden moeten worden in functie van een toekomstgerichte beoordeling.

Ten slotte gaat verzoeker uitvoerig in op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Over zijn eigen situatie bij terugkeer naar Afghanistan geeft hij nog de volgende toelichting:

“Doordat verzoeker op jonge leeftijd is gevlucht uit Afghanistan, een in het beste geval uiterst verwaterd netwerk bij terugkeer waar hij niet op kan steunen, en geen financiële reserves, integendeel. Verzoeker zal moeten terugkeren naar land waar hij niet zomaar toegang zal krijgen tot onderdak, voedsel, eten, ... Verzoeker zal blootgesteld worden aan een behandeling cfr. artikel 3 EVRM.

(...)

Er zijn serieuze indicaties dat verzoeker als terugkeerder uit het Westen heden, nu de Taliban het volledige grondgebied controleert, en gelet op de huidige socio-economische situatie, zou worden uitgesloten van enige hulp, bijstand en onderdak, op grond van zijn hoedanigheid van terugkeerder uit Europa, en hiertegen geen enkele bescherming van de Taliban zal krijgen, en dit eveneens op grond van zijn hoedanigheid als terugkeerder.

Het gaat om ernstige schade die intentioneel wordt toegebracht.”

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een briefwisseling met de FOD Buitenlandse Zaken over de Afgaanse ambassade (stuk 3);
- een attest van de Afgaanse ambassade van 5 december 2022 (stuk 4);
- een standpunt van de FOD Buitenlandse Zaken over de hervatte afgifte van paspoorten door de Afgaanse ambassade te Brussel (stuk 5);
- een powerpoint van Nansen van november 2022 over het rapport *“International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan”* van UNHCR (stuk 6);
- een brief van de begeleiders van zijn leefgroep (stuk 7);
- schoolrapporten (stuk 8);
- een schoolattest (stuk 9).

2.2.2. Op 28 augustus 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 4 november 2022, aan de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023, aan het rapport *“Afghanistan Security Situation”* van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022, aan de *“Afghanistan Country Focus”* van EASO van januari 2022, aan het rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van EUAA van augustus 2022, aan het *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van EASO van augustus 2020, aan het rapport *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van EUAA van augustus 2022 en

aan het rapport "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*" van UNAMA van juni 2023.

2.2.3. Bij een op 29 augustus 2023 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet mailverkeer tussen zijn advocaat en de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) (stuk 1), brieven van zijn voogd, zijn cricketclub en zijn psycholoog (stukken 2, 3 en 4), verschillende foto's (stukken 5-7), *screenshots* van het profiel op *Instagram* van zijn vriendin, van een conversatie met zijn vriendin, van zijn profielen op sociale media en van het profiel op *Instagram* van BOEF (stukken 8, 9, 10 en 11) en identiteitskaarten van de begeleiders van zijn leefgroep (stuk 12) als nieuwe stavingstukken.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling geschonden acht.

2.3.3.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (i) zijn verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot zijn vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn en de documenten die hij neerlegt deze vaststelling niet kunnen ombuigen, omdat (ii) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en

er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (iii) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (iv) niet kan worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.5. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift een gebrek aan objectieve en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij ook naar de *"Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan"* van UNHCR van februari 2022 waarin wordt opgeroepen om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten en geen negatieve beslissingen te nemen. De Raad wijst er vooreerst op dat verwerende partij bij aanvullende nota van 28 augustus 2023 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld.

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteed door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de *"Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan"* van UNHCR van februari 2022.

Dat UNHCR in het kader van een intervisie van Nansen heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan (stukkenbundel verzoeker, stuk 6), zoals verzoeker aanvoert in zijn verzoekschrift, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de

gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid, van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in:

“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”

Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen.

In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban, die hem wilden rekruteren en met het oog daarop bij hem thuis langskwamen en zijn huis doorzochten. Daarbij zouden de taliban hebben ontdekt dat zijn vader en oom in het verleden voor het Afghaanse leger hadden gewerkt. De taliban zouden daarna opnieuw zijn langsgekomen om naar verzoeker, zijn vader en zijn oom te vragen. Hierop werd besloten dat het voor verzoeker niet langer veilig was om in Afghanistan te blijven en werd zijn vertrek uit Afghanistan geregeld.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze op het volgende wijst:

“Wat betreft jouw verklaring dat jij Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en jij omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden

zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.

Jij slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde jou bij de taliban te laten aansluiten. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken. Hoewel jij les volgde in de madrassa kan de door jou geschetste situatie niet overtuigen. Je begon met naar de madrassa gaan nadat de taliban jou en jouw klasgenoten verplichtten te stoppen met naar school gaan (CGVS, p. 16, 20). Jij zou na enkele maanden madrassa de koran reeds van buiten gekend hebben, wat de taliban was opgevallen (CGVS, p. 20, 21, 26). Omwille van deze reden zouden ze je hebben willen rekruteren. Echter kan je niet overtuigen over de manier waarop ze jou zouden willen overtuigen hebben om je bij hen aan te sluiten. Uit informatie blijkt dat het voorkwam dat de taliban minderjarigen inzette in de strijd. Echter uit deze informatie blijkt dat er aan deze inzet een jarenlang proces van indoctrinatie voorafgaat. De kinderen die worden ingezet door de taliban volgden reeds jarenlang religieuze lessen in madrassa's van de taliban. Volgens jouw verklaringen zou je slecht 8 maanden koranles hebben gevolgd aan de madrassa (CGVS, p. 23, 26) en kan je niet zeggen of de mullah eveneens tot de taliban behoorde (CGVS, p. 21). De taliban kwamen om de 2 à 3 maanden langs om te preken in de madrassa (CGVS, p. 21, 23). De slimme jongens werden dan apart genomen en tegen hen werd er gepreekt over de jihad en religie, zo ook tegen jou (CGVS, p. 21). Je toont deze indoctrinatie echter niet aan. Ze preekten over jihad en religie (CGVS, p. 21) maar je komt hierbij niet verder dan algemeen te stellen dat ze zeiden dat jullie soldaten zijn die moeten vechten (CGVS, p. 22). Daarnaast zeiden ze dat ze jullie zouden leren wapens te gebruiken (CGVS, p. 22). Deze vage verklaringen overtuigen niet van een doorgedreven vorm van religieuze indoctrinatie of enige vorm van overtuiging. Op geen ander moment werd er met jou over jihad of aansluiting bij de taliban gesproken. Behalve deze taliban in de madrassa vroeg niemand jou om bij de taliban te gaan (CGVS, p. 25). De mullah zelf sprak er niet over (CGVS, p. 22) en ook de ouderen van het dorp spraken evenmin over de taliban (CGVS, p. 26). Onderling werd er tussen de jongeren niet over toetreding tot de taliban gesproken (CGVS, p. 25). Toen je nog naar school ging werd er niet over toetreding tot de taliban gesproken (CGVS, p. 25, 26), eerder in tegendeel. De leerkrachten moedigden jullie aan om naar school te blijven komen ondanks de taliban (CGVS, p. 26). Dit alles wijst er geenszins op dat de taliban jou gedwongen zouden hebben willen rekruteren.

Gezien het bovenstaande is het dan ook opmerkelijk dat ze jou thuis verschillende keren proberen te zoeken en daarvoor langskomen. Op deze momenten brachten ze overigens geen argumenten aan om jouw ouders te overtuigen jou naar hen te sturen (CGVS, p. 20, 29), wel integendeel. Ze gebruikten enkel geweld om jouw ouders van hun gelijk te overtuigen (CGVS, p. 20, 29). Zoals hierboven uiteengezet blijkt uit de informatie dat dit eerder niet dan wel voorkomt. Het is bovendien merkwaardig dat jouw moeder direct wist dat de taliban voor jou kwamen en jou eerst naar de burens stuurde alvorens naar de deur te gaan (CGVS, p. 20, 23, 30) en dit telkens opnieuw. Jouw zussen speelden buiten en konden zien dat de taliban eraan kwamen en zij vertelden dit aan jouw moeder (CGVS, p. 23) waardoor ze jou kon waarschuwen, zo geef je aan. Na jouw vertrek zouden de taliban ook nog een twee- à drietal keer zijn langsgekomen (CGVS, p. 21, 24). De laatste keer zou zo'n 3 maanden voor het persoonlijk onderhoud op het GCVS geweest zijn (CGVS, p. 24). Dit is echter zeer opmerkelijk. Het kan niet overtuigen dat de taliban jou zouden willen vinden om jou te rekruteren en vervolgens zeer lange tijd niks ondernemen, om dan plots, meer dan een jaar na hun machtsovername en jouw vertrek nog eens voor jou langs te komen. Je haalt geen andere problemen of incidenten aan die nog zouden plaatsgevonden hebben in Afghanistan."

Door te wijzen op informatie over een praktijk van de taliban in Maidan Wardak waarbij zogenaamde 'night letters' worden gebruikt, maakt verzoeker niet aannemelijk dat de taliban hem in de provincie Nangarhar probeerden te rekruteren via bezoeken aan zijn huis. De loutere omstandigheid dat de taliban de bevolking voor zich tracht te winnen via dergelijke 'night letters' doet trouwens geen afbreuk aan de vaststelling dat uit de objectieve landeninformatie waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Verzoeker stelt dat de taliban gemeenschappen, dorpen en gebieden onder druk zetten om hen te steunen en dat ze proberen toegang te krijgen tot die gemeenschappen en hen te overtuigen en daarbij de verschillende loyaliteiten testen die mensen hebben en hen dwingen hun kant te kiezen. Dit betoog doet evenwel geen enkele afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat

individuele en gedwongen rekrutering zoals door verzoeker wordt beschreven slechts zelden voorkomt. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoeker onder verwijzing naar een rapport van UK Home Office aanvoert dat gedwongen rekrutering van kinderen door de taliban niet zo uitzonderlijk is, wat overigens ook wordt erkend in de bestreden beslissing waarin wordt aangestipt dat aan deze inzet van kinderen een jarenlang proces van indoctrinatie voorafgaat. Verzoekers verwijzing naar informatie van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties dat de nieuwe taliban regering momenteel duizenden jongens/mannen aan het opleiden en rekruteren is in kader van de gevechten tegen *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) en *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF) is voorts niet dienstig, nu het hierbij niet blijkt te gaan om gedwongen rekrutering en het bovendien gaat om een ander tijdperk, met name na de machtsovername door de taliban.

Verzoeker houdt voor dat het feit dat de taliban in de moskee langskwamen om te preken en dat de slimmere jongens apart genomen werden om tegen hen te preken over *jihad* en religie wijst op een effectieve verankering in het dorp of minstens op bestaande overeenkomsten met de lokale leiders. Verzoeker toont evenwel op geen enkele wijze aan – en uit zijn verklaringen blijkt niet – dat in zijn geval voor zijn beweerde rekrutering beroep werd gedaan op de tussenkomst van lokale vertegenwoordigers, of op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij poneert dat de gedwongen rekrutering *in casu* wel degelijk collectief, namelijk in de *madrassa* gebeurde. Hij maakte in zijn verklaringen op het CGVS immers gewag van verschillende bezoeken van de taliban aan zijn huis, wat afwijkt van de objectieve informatie over de rekruteringswijze van de taliban. Waar hij nog oppert dat het volgen van 8 maanden les in de *madrassa*, in tegenstelling tot wat de adjunct-commissaris stelt, “*geen korte periode*” is, doet hij geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing dat uit de objectieve informatie blijkt dat er aan de inzet van minderjarigen “*een jarenlang proces van indoctrinatie voorafgaat*” en dat zijn vage verklaringen niet overtuigen van een doorgedreven vorm van religieuze indoctrinatie of enige vorm van overtuiging. Dat de taliban om de zoveel maanden naar de *madrassa* zouden zijn gekomen en polshoogte zouden hebben genomen van de jongeren die daar studeerden en zouden zijn nagegaan of er jongeren waren die oud genoeg waren of jongeren die het heel goed deden om hen dan apart te nemen en tegen hen te preken over de *jihad* en over de religie verandert hier niets aan. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoeker poneert dat deze talibs in het begin heel zacht waren tegen hen. Verzoeker poneert nog dat het rekruteringsproces al was begonnen voordat hij begon met lessen te volgen in de *madrassa*, nu hij en andere leerlingen op weg naar school verschillende keren werden tegengehouden door talibs die hen eerst rustig vroegen om bij hen lessen te volgen, maar de derde en de vierde keer hun spullen in brand staken. De Raad wijst er nogmaals op dat een dergelijke wijze van gedwongen rekrutering niet strookt met de algemene objectieve informatie waarop de bestreden beslissing is gestoeld. Bovendien kunnen deze uitwassen moeilijk beschouwd worden als de aanvang van “*een jarenlang proces van indoctrinatie*”. Het vriendelijk vragen om lessen te volgen of het in brand steken van spullen is immers geen indoctrinatie.

Verzoeker betwist voorts dat hij niet veel kon vertellen over de indoctrinatie en betoogt dat indien er twijfels waren, de *protection officer* van het CGVS hierover had kunnen doorvragen. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt evenwel dat verzoeker werd gevraagd waarover ze preekten, wat ze over *jihad* zeiden, wat ze nog zeiden (over *jihad*) en hoe ze hen probeerden te overtuigen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21-22). Er werd dus wel degelijk doorgevraagd naar de indoctrinatie door de taliban, doch zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, konden de antwoorden van verzoeker op deze vragen niet overtuigen van een doorgedreven vorm van religieuze indoctrinatie of enige vorm van overtuiging. Dat de *protection officer* niet liet blijken dat hij geen geloof hechtte aan zijn verklaringen doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker laat bovendien na om in zijn verzoekschrift *in concreto* toe te lichten wat hij dan nog meer over de indoctrinatie had kunnen vertellen indien hem daarover meer vragen zouden zijn gesteld. De beschrijving van de andere jongens die samen met hem zouden zijn geïnterviewd door de taliban biedt geen enkele meerwaarde om te overtuigen van een doorgedreven vorm van religieuze indoctrinatie of enige vorm van overtuiging.

De adjunct-commissaris stelt bovendien niet enkel dat de jongeren onderling niet over toetreding tot de taliban spraken, doch ook dat er toen verzoeker nog naar school ging niet over toetreding tot de taliban werd gesproken en de leerkrachten hen zelfs aanmoedigden om naar school te blijven komen ondanks de taliban, wat er allemaal geenszins op wijst dat de taliban verzoeker gedwongen zouden hebben willen rekruteren. Door louter te stellen dat de jongeren met wie hij optrok, “*niet pro-taliban*” waren en het wel over de jongens die verdwenen waren hadden en speculeerden over naar waar ze zouden meegenomen

zijn en wat er met hen zou gebeurd zijn, weerlegt verzoeker de voorgaande motieven niet. De Raad wijst er hierbij op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de hierboven aangehaalde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de in de objectieve landeninformatie geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Waar verzoeker nog meent dat hij zich onderscheidt van anderen door zijn intelligentie nu hij de Koran vanbuiten leerde in acht maanden en dat dit hem interessant maakte voor de taliban, zodat hij wel aantoonde dat zijn persoonlijk geval afwijkt, wordt erop gewezen dat niet kan worden ingezien – en verzoeker licht niet toe – op welke wijze hieruit een doorgedreven indoctrinatie kan blijken. Evenmin ziet de Raad in waarom de taliban in het bijzonder iemand die snel de Koran kan vanbuiten leren zouden willen gebruiken om te vechten tegen soldaten. Verzoeker maakt dan ook nog steeds niet aannemelijk dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de in de objectieve landeninformatie geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Aldus slaagt verzoeker er niet in om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten. In tegenstelling tot wat hij aanvoert, gaat het hier niet om een loutere (en gebrekkige) beoordeling van de plausibiliteit van zijn verklaringen, maar om een beoordeling van zijn verklaringen in het licht van objectieve landeninformatie over de rekruteringswijze door gewapende groeperingen in Afghanistan.

Voorts wordt in de bestreden beslissing nog op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Waar je nog problemen aanhaalt omdat jouw vader en oom aan vaders zijde voor het Afghaanse leger zouden hebben gewerkt dient vooreerst te worden opgemerkt dat je deze problemen niet hebt verteld tijdens het relaas bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Je verklaart dat er jou daar werd gevraagd om alles kort te vertellen (CGVS, p. 29). Echter dient te worden opgemerkt dat er werd gevraagd een overzicht te geven van alle feiten die tot jouw vertrek hebben geleid (zie Vragenlijst, vraag 5). Je vertelde echter niet over de bezoeken van de taliban aan jouw huis, noch over het militair verleden van jouw papa en oom. Aangezien dit incident en het feit dat de taliban toen jouw vader zijn militaire documenten hebben gevonden mede aan de basis van jouw vertrek uit Afghanistan zouden liggen (CGVS, p. 20, 21, 27) is het opmerkelijk dat je dit niet vertelde toen je daar de kans toe kreeg. Hoewel de situatie in Afghanistan veranderd is sinds jouw interview op DVZ door de machtsovername van de taliban, blijkt uit jouw verklaringen op het CGVS dat de vroegere tewerkstelling van jouw vader bij het leger er mede de oorzaak van was dat jij en jouw familie problemen zouden hebben gekregen met de taliban. Het blijft dan ook zeer opmerkelijk dat je hierover niks hebt verteld bij DVZ. Bovendien is je paternale oom eerder al wegens zijn militair verleden naar Frankrijk gevlucht waar hij een beschermingsstatus zou gekregen hebben, waardoor je dus al bekend was met een vrees voor vervolging in zijn hoofde wegens zijn job. Er kan dan ook verwacht worden dat je deze vrees in hoofde van je vader al eerder tijdens de procedure zou hebben aangebracht.

Wat er ook van zij, het loutere feit dat jouw vader al dan niet voor het Afghaanse leger heeft gewerkt in het verleden is onvoldoende om jou een internationale beschermingsstatus te verlenen. Immers blijkt uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Wat jouw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Het loutere feit dat jij een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan jij a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken. Behalve het feit dat je dit probleem niet vermeldde bij de DVZ, wat reeds een tegenindicatie is voor de geloofwaardigheid, blijkt ook dat jouw vader verhuisde naar Jalalabad waar hij zonder problemen blijkt te verblijven bij een vriend van hem (CGVS, p. 12). Ook blijkt nergens uit jouw verklaringen dat je vader tijdens zijn dienstperiode of nadat hij in 2009 was gestopt als militair problemen heeft gekend met de taliban wegens deze werkzaamheden, ondanks het feit dat hij nadien gewoon in het dorp is blijven wonen (CGVS p. 19, 27).

(...)

De documenten die je neerlegt kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Jouw taskara toont hoogstens jouw identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara waarvan je stelt dat die van jouw vader is, deze taskara kan hoogstens zijn identiteit aantonen en voegt verder niets toe aan jouw asielmotieven. De foto's van jouw vader in het leger, het attest van zijn werk en de kopie van zijn vrachtwagenrijbewijs kunnen niet aantonen dat jij bij een terugkeer naar Afghanistan gevisieerd zal worden door de taliban, zoals hierboven omstandig wordt uiteengezet. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). De Franse identiteitskaart van jouw oom tenslotte toont slechts aan dat hij in Frankrijk een verblijf heeft gekregen. Uit deze kaart valt niet af te leiden via welke procedure hij zijn verblijf heeft bekomen of wat er aan de oorsprong van zijn vertrek uit Afghanistan lag. Bovendien wordt de familielink tussen jou en deze oom verder niet aangetoond."

Verzoeker voert aan dat hij de taskara en de legerbadge van zijn vader neerlegde en ook een aantal foto's van zijn vader toen hij aan het werk was en dat niet wordt betwist dat dat zijn vader is, maar dat de adjunct-commissaris toch eenvoudigweg verwijst naar algemene informatie over de relatieve bewijswaarde van Afghaanse documenten en de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Zijn kritiek is evenwel gericht tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing, nu in deze beslissing vooreerst wordt gesteld dat het loutere feit dat hij een familielid is van een vroeger lid van de ANSF, waarvan hij *a priori* niet aannemelijk maakt dat dit familielid zélf te maken heeft met daden van vervolging, onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken. De verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) over het onderzoek van voorgelegde documenten is *in casu* dan ook niet dienstig.

Voorts betwist verzoeker niet dat hij de problemen die hij kende omdat zijn vader en oom voor het Afghaanse leger zouden hebben gewerkt niet vermeldde bij de DVZ. Verzoeker verklaarde daar enkel dat de taliban hem op school aanspraken om te stoppen met school en samen met hen te vechten en dat als hij zou blijven weigeren om met hen samen te werken, zij hem dan zouden doden (adm. doss., stuk 7, deel 'DVZ', Vragenlijst, nr. 3.5.). Van de verschillende keren dat de taliban bij hem thuis langskwamen en van de keer dat ze daarbij zijn vader sloegen en zijn huis doorzochten en ontdekten dat zijn vader en oom in het verleden bij het Afghaanse leger hadden gewerkt, maakte verzoeker geen gewag bij de DVZ. De vaststelling dat verzoeker op de DVZ uiterst essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas volledig onvermeld liet, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid hiervan. Verzoekers jeugdige leeftijd ten tijde van het interview bij de DVZ kan deze omissie niet verschonen. Ook van een 14-jarige verzoeker om internationale bescherming kan immers worden verwacht dat hij zou beseffen dat de huisbezoeken door de taliban en hun ontdekking dat zijn vader en oom in het verleden bij het Afghaanse leger hadden gewerkt wel zeer essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas is. Bovendien vormen deze huisbezoeken een manifeste afwijking op de alledaagsheid en waren ze van determinerende invloed op zijn verdere leven, zodat kon worden verwacht dat verzoeker dit reeds van bij het begin van de asielpprocedure aanbrengt, *quod non*. De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt hiertoe geen verschoning. Ook de overige elementen die verzoeker aanhaalt om zijn omissie te vergoelijken, met name dat hij slechts twee jaar oud was toen zijn vader stopte met zijn werk bij het leger en dat hem gevraagd werd wat hij vreest en waarom, kunnen allerminst overtuigen. Er werd verzoeker overigens niet enkel gevraagd wat hij vreest en waarom, maar ook om een kort overzicht te geven van alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Dat verzoeker bij deze vraag de huisbezoeken van de taliban niet vermeldde, ondergraaft fundamenteel de geloofwaardigheid van zijn verklaringen daarover.

Waar verzoeker hierbij nog verwijst naar het arrest met nr. 280 854 van 25 november 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr.5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu uit dat arrest blijkt dat de verzoeker in die zaak de belangrijkste (en op dat ogenblik enige) reden voor zijn vertrek uit Afghanistan, zoals bij aanvang gevraagd, kort had uiteengezet tijdens het interview bij de DVZ.

Verzoeker meent voorts nog dat er rekening moet worden gehouden met het gegeven dat zijn vader uit vrees voor de taliban niet meer in hun dorp, maar in Jalalabad verblijft. Uit de motieven van de bestreden

beslissing blijkt evenwel dat hiermee terdege rekening wordt gehouden. Zo wordt overwogen dat zijn vader verhuisde naar Jalalabad, waar hij zonder problemen blijkt te verblijven bij een vriend van hem. Dat een vroeger lid van de ANSF zonder problemen in Afghanistan kan blijven wonen, vormt een duidelijke contra-indicatie voor de vrees van verzoeker, die beweert een familielid te zijn van dat vroeger lid van de ANSF, om bij een terugkeer naar Afghanistan te worden gedood.

Voorts blijkt nergens uit de motieven van de bestreden beslissing of er al dan niet geloof wordt gehecht aan het werk van verzoekers oom als soldaat. Er wordt slechts vastgesteld dat uit de Franse identiteitskaart van verzoekers oom niet valt af te leiden via welke procedure hij zijn verblijf heeft bekomen of wat er aan de oorsprong van zijn vertrek uit Afghanistan lag, wat correct is. Dit motief doet, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift lijkt te suggereren, op geen enkele wijze afbreuk aan de verwachting dat verzoeker zijn vrees voor vervolging wegens de jobs van zijn vader en oom eerder tijdens de procedure – i.e. reeds bij de DVZ – zou hebben aangebracht aangezien hij verklaarde dat zijn paternale oom eerder al wegens zijn militair verleden naar Frankrijk was gevlucht en daar een beschermingsstatus had gekregen. Ten slotte wordt in deze beslissing gesteld dat het loutere feit dat verzoeker een familielid is van een vroeger lid van de ANSF, waarvan hij *a priori* niet aannemelijk maakt dat dit familielid zélf te maken heeft met daden van vervolging, onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken. Het is in die zin dan ook irrelevant of de vader en oom van verzoeker in het verleden al dan niet voor de ANSF hebben gewerkt.

Verzoeker verzet zich tegen de beoordeling dat het loutere feit dat hij een familielid is van een vroeger lid van de ANSF onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken en voert aan dat de taliban een ware klopjacht heeft geopend op personen die geaffilieerd zijn met de Afghaanse overheid of buitenlandse troepen en ware razzia's uitvoeren. In de bestreden beslissing wordt op basis van objectieve landeninformatie overwogen *“dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties”*. Echter kan noch uit de objectieve landeninformatie in het administratief dossier, noch uit de landeninformatie die door verzoeker in zijn verzoekschrift wordt aangehaald, blijken dat ieder familielid van een vroeger lid van de ANSF in Afghanistan vervolgd wordt en dat het loutere feit een familielid te zijn van een vroeger lid van de ANSF volstaat om tot de toekenning van internationale bescherming te besluiten. Een vrees voor vervolging moet dan ook *in concreto* worden aangetoond. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke. Nog daargelaten de vraag of hij daadwerkelijk een familielid is van een voormalig lid van de ANSF, maakt hij immers niet aannemelijk dat hij of zijn vader problemen hebben gekend met de taliban omwille van de job van zijn vader of oom bij de ANSF en zou zijn vader volgens zijn verklaringen bovendien op heden zonder problemen in Jalalabad verblijven.

Aldus slaagt verzoeker er niet in om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in de stukken van het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen of te ontcrachten. Ook hier gaat het niet om een loutere (en gebrekkige) beoordeling van de plausibiliteit van zijn verklaringen, maar om een beoordeling van zijn verklaringen in het licht van objectieve landeninformatie over de risico's voor personen die vroeger tot de ANSF behoorden en hun familieleden.

De stukken die verzoeker bij zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota voegt, hebben betrekking op zijn integratie en verwestering in België en zijn betoog over het gebrek aan objectieve, betrouwbare landeninformatie. Zij staven de door hem voorgehouden problemen met de taliban in Afghanistan niet.

Door er in zijn verzoekschrift nog louter in het algemeen op te wijzen dat bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen over de feiten die zich vóór zijn vertrek hebben voorgedaan rekening moet worden gehouden met het gegeven dat hij ten tijde van de feiten heel jong was, doet verzoeker geen afbreuk aan alle hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing. Zoals in de bestreden beslissing op goede gronden wordt gesteld, werd er bij de beoordeling van verzoekers verklaringen rekening gehouden met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit. Verzoeker toont het tegendeel niet aan, zodat een schending van artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet en van artikel 24 van het Handvest niet kan worden aangenomen. De bepalingen aangaande het hoger belang van het kind doen hoe dan ook geen afbreuk aan de eigenheid van het asielrecht waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630).

Het geheel van de voorgaande vaststellingen en overwegingen volstaat om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in Afghanistan problemen heeft gekend met de taliban omwille van de vroegere jobs van zijn vader en oom bij de ANSF of dat de taliban hem wilden rekruteren. Evenmin zijn

er voor verzoeker gegronde redenen om te vrezen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan omwille hiervan problemen zou kennen.

Verzoeker wijst er voorts op dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan risico loopt op vervolging als *"iemand die jarenlang in het westen heeft verbleven en hier een leven heeft uitgebouwd in strijd met de regels opgelegd door de taliban"*.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *"zina"* – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, “*Guidance Note*” van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*” van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘*to play the game*’. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd en waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift op de samenwerkingsplicht en stelt dat het van hem niet kan worden verwacht om nu reeds te kunnen aangeven hoe hij veranderd is *qua* mentaliteit en denken over zaken die voor de taliban cruciaal zijn en dat het de verantwoordelijkheid is van het CGVS om de tijd te nemen om deze veranderingen en hun mogelijke gevolgen samen met hem in kaart te brengen. Hij wijst tevens op de mogelijkheid van het CGVS om in een dergelijke situatie het risico te onderzoeken, door hem specifiek te bevragen over zijn mentaliteit en denkbeelden, maar vooral ook door hem uit te leggen welke informatie op zijn gsm bezwarend kan zijn en welke *apps*, beelden en informatie ernstige problemen kunnen opleveren bij onderzoek door de taliban. De Raad wijst er op dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. Hoewel hem hierover initieel geen specifieke vragen werden gesteld, belette dit verzoeker en zijn voogd niet om daarover de verklaringen af te leggen die zij nuttig achtten. Verzoeker verklaarde op het einde van het persoonlijk onderhoud dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan niet meer cricket kan spelen, geen vriendin meer kan hebben en niet meer naar muziek kan luisteren of naar de discotheek gaan (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 32). Wat deze verklaringen betreft, bevat de bestreden beslissing de volgende overwegingen:

“In jouw geval haal je onvoldoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat jij een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng jijzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke. Je stelt dat je in Afghanistan niet naar een discotheek kan gaan (CGVS, p. 32), geen cricket meer mag spelen (CGVS, p. 32), niet naar muziek kan luisteren (CGVS, p. 32) en er niet zomaar een relatie met een meisje mag hebben (CGVS, p. 32). In dit kader kan nog worden opgemerkt dat het loutere feit dat je je in jouw land van herkomst in het openbaar zou dienen te conformeren aan bepaalde restricties, zoals het volgen van een aantal aldaar gangbare kledingvoorschriften en het zich onthouden van bepaalde activiteiten en vrijetijdsbesteding, onvoldoende ernstig is om te kunnen spreken van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het loutere gegeven dat jij je in Afghanistan (buitenshuis) zou dienen te conformeren aan de dominante cultuur, vormt op zich geen ‘vervolging’ in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Dergelijke gevraagde aanpassingen van jou maken op zich geen inbreuk uit op jouw fundamentele grondrechten en vrijheden en kunnen dan ook niet als onoverkomelijk worden beschouwd. Waar aangenomen kan worden dat jij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst ingevolge jouw afwezigheid uit de regio en de verschillen tussen de dominante cultuur en de Belgische maatschappij, net als eenieder die na enige tijd afwezigheid naar zijn land van herkomst terugkeert of die verhuist naar een ander land, initieel mogelijk bepaalde aanpassingsmoeilijkheden zouden kennen, dient derhalve te worden opgemerkt dat dit, hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht, onvoldoende zwaarwichtig is om te kunnen worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin of als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming. Het loutere feit hier een vriendinnetje te hebben (CGVS, p. 28, 32) volstaat niet om aan te

tonen dat je verwesterd zou zijn of dat je je niet meer zou kunnen aanpassen aan de in Afghanistan geldende normen en waarden.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot 13-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven. Daarnaast stel je 7 jaar naar school te zijn geweest in Afghanistan (CGVS, p. 15) en heb je nog steeds contact met jouw familie in Afghanistan (CGVS, p. 11), alsook met jouw neven hier in België (CGVS, p. 31, 32). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat jij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat jij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer."

Ondanks het feit dat verzoeker op 12- of 13-jarige leeftijd Afghanistan verliet (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-11; stuk 7, deel 'DVZ', 'verklaring DVZ', vragen nrs. 4 en 33) en een deel van zijn vormende jaren in België doorbracht, kan worden aangenomen dat verzoeker op de hoogte is van de Afghaanse normen en gewoontes en daarnaar gevormd is. Verzoeker, die op heden 16 jaar oud is (adm. doss., stuk 7, deel 'DVZ', 'verklaring DVZ', vraag nr. 4), spreekt Pashtou (*ibid.*, 'verklaring betreffende procedure') en kan een beetje lezen en schrijven in Pashtou (*ibid.*, 'verklaring DVZ', vraag nr. 11). Hij verklaarde verder dat hij in Afghanistan zes jaar naar school ging en ongeveer negen maanden les volgde aan de *madrassa* (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8 en 15-16; stuk 7, deel 'DVZ', 'verklaring DVZ', vraag nr. 11). Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud voorts dat hij nog contact had met zijn beide ouders, maar dat zij de laatste maand of twee maanden niet meer bereikbaar zijn en dat het internetnetwerk in zijn regio zeer slecht is (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Hieruit blijkt niet dat zijn familie geen contact meer met hem zou willen hebben omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa, noch dat deze thans niet meer in Afghanistan zouden verblijven. Uit zijn verklaringen blijkt dat zijn vader bij een vriend in Jalalabad woont (*ibid.*, p. 11 en 12) en dat zijn moeder, broers en zussen nog steeds in zijn geboortedorp Petlaw wonen (*ibid.*, p. 12). Bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan aldus worden aangenomen dat verzoeker in Afghanistan nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Hoewel dit uiteraard niet wegneemt dat hij op jonge leeftijd in België is toegekomen, kan op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier niet worden aangenomen dat hij, na een verblijf van twee en een half jaar in België, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit de loutere verwijzing naar zijn verblijf van twee en een half jaar in België kan verder niet worden afgeleid dat verzoeker hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat hij in België naar school gaat en goed zijn best doet. Ter staving hiervan voegt verzoeker bij zijn verzoekschrift schoolrapporten en een schoolattest (stukkenbundel verzoeker, stukken 8 en 9). In zijn aanvullende nota stelt verzoeker nog dat ook de psycholoog van zijn leefgroep beaamt dat hij heel goed zijn best doet op school, ter staving waarvan hij een brief van zijn psycholoog voegt (aanvullende nota verzoeker, stuk 4). Zijn voogd verklaart ook nog dat verzoeker bakker wil worden (aanvullende nota verzoeker, stuk 2). De Raad wijst erop dat het gegeven dat verzoeker school loopt, Nederlands leerde en in België bakker wil worden en zich daarmee bereid toont in aanraking te komen met varkensvlees en alcohol bij heel wat bereidingen weliswaar lovenswaardig is en aantoon dat hij zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, maar dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie dat zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van het school lopen – in een van de door verzoeker voorgelegde schoolrapporten worden voor het schooljaar 2022-23 overigens 13 problematische afwezigheden en 6 laattijdigheden vermeld – en het in enige mate beheersen van een landstaal, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift tevens op dat hij heel sportief is en heel graag cricket speelt en hierin heel hard uitblinkt. Hij zou met trots de Antwerpse Cricket Club verdedigen en al verschillende trofeeën gewonnen hebben. Bij zijn verzoekschrift voegt hij ter staving hiervan een brief van de begeleiders van zijn leefgroep (stukkenbundel verzoeker, stuk 7). In zijn aanvullende nota wijst verzoeker er nog op dat hij in zijn cricketclub in contact komt met mensen van verschillende nationaliteit. Ter staving hiervan voegt hij bij zijn aanvullende nota een brief van de ondervoorzitter van zijn cricketclub en enkele

foto's (aanvullende nota verzoeker, stukken 3 en 7). Ook uit het gegeven dat verzoeker goed is in cricket en daarbij in contact komt met personen van verschillende nationaliteit kan evenwel niet worden afgeleid dat hij dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van het beoefenen van zijn hobby in België bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Ook het gegeven dat verzoeker gedurende zijn verblijf in België in contact is gekomen met personen die een andere nationaliteit hebben volstaat op zich niet om te besluiten dat hij verwesterd gedrag vertoont dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging die voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift ook aan dat hij al meer dan een jaar een vriendin heeft. In zijn aanvullende nota zet verzoeker uiteen dat hij sinds een aantal maanden samen is met een ander meisje, dat van Turkse origine is. Ter staving hiervan voegt hij bij zijn aanvullende nota *screenshots* van het profiel op *Instagram* van zijn vriendin en van een conversatie met zijn vriendin (aanvullende nota verzoeker, stukken 8 en 9). Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, volstaat het loutere feit hier een vriendinnetje te hebben niet om aan te tonen dat verzoeker verwesterd zou zijn of dat hij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de in Afghanistan geldende normen en waarden. Verzoeker voert geen elementen aan die op deze beoordeling een ander licht werpen, en dit nog daargelaten dat uit de voorgelegde stukken niet kan blijken dat verzoeker daadwerkelijk een relatie heeft met een meisje en dat dit meisje van Turkse origine is.

Verzoeker laat in zijn verzoekschrift nog gelden dat hij een heel diverse vriendengroep heeft en ook met Belgische jongeren omgaat. Hij stelt graag te gaan dansen met zijn vrienden en al een paar keer alcoholische drankjes geprobeerd te hebben. Ook zou hij graag luisteren naar de muziek van een Nederlandstalige rapper die bekend zou staan "*om zijn expliciet taalgebruik en videoclips*" en naar liedjes van een Indische zanger die in India en omstreken gekend zou staan om zijn liefdesliedjes. Verzoeker zou ook geliefd zijn door zijn omgeving, ter staving waarvan hij bij zijn verzoekschrift een brief van de begeleiders van zijn leefgroep voegt (stukkenbundel verzoeker, stuk 7). Ook in zijn aanvullende nota haalt verzoeker aan dat hij een hele vriendenkring heeft in België met wie hij graag uitgaat, ter staving waarvan hij foto's en een schrijven van zijn voogd voegt (aanvullende nota verzoeker, stukken 2, 5 en 6). Ook de psycholoog van zijn leefgroep getuigt dat verzoeker "*een sociale jongen*" is (*ibid.*, stuk 4). Verzoeker herhaalt in zijn aanvullende nota dat hij graag naar de Nederlandse rapper BOEF luistert en staft dit aan de hand van een schrijven van zijn voogd en het profiel op *Instagram* van deze rapper (*ibid.*, stukken 2 en 11). Ook dit alles is lovenswaardig en toont aan dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, maar is, rekening houdend met het geheel aan informatie dat zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van het gegeven dat hij hier een diverse vriendengroep heeft bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Voorts toont verzoeker niet aan dat iemand in zijn vaderland op de hoogte zou zijn van het gegeven dat hij hier alcohol zou hebben gedronken, gedanst heeft en naar westerse muziek luisterde, temeer nu hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij in het verleden in de negatieve aandacht zou hebben gestaan van de taliban. Evenmin toont verzoeker hiermee aan dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. De Raad wijst er nog op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe *in casu* evenwel in gebreke.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een brief van de begeleiders van zijn leefgroep (stukkenbundel verzoeker, stuk 7). Bij zijn aanvullende nota voegt verzoeker een verklaring van zijn voogd, S. S., van 18 augustus 2023 (aanvullende nota verzoeker, stuk 2), een verklaring van de ondervoorzitter van zijn cricketclub (*ibid.*, stuk 3) en een verklaring van de psycholoog van zijn leefgroep (*ibid.*, stuk 4). Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker wordt omschreven als een vrolijke, actieve, behulpzame, sociale en rustgevende jongen die veel grapjes maakt en met goede vrienden omgaat, die uitblinkt in cricket en veel aandacht besteedt aan zijn uiterlijk. Deze elementen kunnen hoogstens aantonen dat verzoeker zich inspant om mee te draaien in de maatschappij. Zij zijn, rekening houdend met het geheel aan informatie dat zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, echter onvoldoende om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan vervolging riskeert of dat hij niet in staat zou zijn om zich in geval van terugkeer naar Afghanistan aan te passen aan de heersende normen. De identiteitskaarten van de begeleiders van zijn leefgroep (*ibid.*, stuk 12) tonen tot slot louter de identiteit aan van deze personen.

Door verder in zijn verzoekschrift louter te poneren dat zijn verblijf in Europa ook kan blijken uit zijn houding, telefooninhoud, kapsel, accent of zijn moeilijkheden om zich aan te passen, zonder dit summier betoog verder uit te werken of hiervan enig stuk bij te brengen om zijn beweringen te staven, toont verzoeker evenmin aan dat hij niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft.

Voorts ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – wat verzoeker wenst aan te tonen met de *screenshot* van zijn profielen op sociale media die hij bij zijn aanvullende nota voegt (aanvullende nota verzoeker, stuk 10). Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat verzoeker niet aantoont en dat uit de landeninformatie niet blijkt dat het gebruikmaken van sociale media en het hebben van profielen op sociale media zonder meer een risico op vervolging met zich meebrengt. Hoewel internationale media berichten dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media, betroffen deze echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Verzoeker toont niet aan dat hij door het loutere feit dat hij gebruik maakt van sociale media en sociale media *accounts* heeft dreigt geïdoleerd te worden. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media uit te wissen of de volledige *accounts* te verwijderen.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift en aanvullende nota dat hij geen Afghaanse reisdocumenten heeft en dat de Afghaanse ambassade te Ukkel, die tot december 2022 nog geen documenten afleverde, door de taliban wordt aanzien als niet loyaal aan de taliban (zie tevens: stukkenbundel verzoeker, stukken 3, 4 en 5, en aanvullende nota verzoeker, stuk 1), is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoeker rond het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel voldoende en in de regel niet problematisch. Verzoeker bemerkt voorts dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op zijn terugreis en dat hij hierbij ondervraagd zal worden en zijn gsm hierbij gecontroleerd zal worden, doch hij laat na te concretiseren waarom een controle van de inhoud van zijn gsm hem in gevaar zou kunnen brengen. Verder merkt de Raad op dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, “*Key socio-economic indicators in Afghanistan*”, augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat zich aan de controleposten een aantal schietpartijen hebben voorgedaan, hebben de *de facto* talibanautoriteiten opgeroepen om meer ‘*professionals*’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Te dezen toont verzoeker in de huidige stand van zaken niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden geïdoleerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen. Er zijn ook geen concrete indicaties die daarop wijzen. Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat er voor andere herkomstlanden wel een analyse zou worden gemaakt van de risico's bij terugkeer – waarbij hij tevens wijst op het arrest met nr. 282 473 van de Raad van 22 december 2022 – volstaat tot

slot niet. Verzoekers land van herkomst betreft Afghanistan, zodat niet dienstig kan worden gekeken en verwezen naar de situatie en beoordeling in andere herkomstlanden. De Raad herhaalt nogmaals dat genoegzaam werd vastgesteld dat een terugkeer voor een Afghaan zonder risicoprofiel, zoals verzoeker, in regel niet problematisch is.

Ook de omstandigheid dat verzoeker afkomstig zou zijn uit een ruraal gebied waar vooral Pashtunen wonen, met name het dorp Petlaw in het district Sherzad van de provincie Nangarhar, volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. De Raad erkent dat verschillende Afghaanse groepen, zoals de taliban, ISKP, Tehrik-e taliban Pakistan, en het Haqqani-netwerk, actief zijn in Nangarhar. Verzoeker werkt echter niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Waar verzoeker nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door hem vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Wat betreft verzoekers betoog in zijn verzoekschrift en aanvullende nota over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift en aanvullende nota louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een 16-jarige jongeman die nog maar twee en een half jaar in België is, in Afghanistan zes jaar naar school is gegaan en ongeveer 9 maanden les heeft gevolgd aan de *madrassa* en er nog over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen met de taliban die hem zouden hebben willen rekruteren of hem zouden zoeken omwille van het vroegere werk van zijn vader en zijn oom en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer preciaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Door in zijn verzoekschrift louter te beweren dat hij – omwille van zijn jonge leeftijd bij zijn vlucht uit Afghanistan – in het beste geval slechts een uiterst verwaterd netwerk heeft bij terugkeer waar hij niet op kan steunen en geen financiële reserves heeft, toont verzoeker nog niet aan dat hij “als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren” bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift zijn hoedanigheid als terugkeerder uit het Westen – die er voor zou zorgen dat hij zou worden uitgesloten van enige hulp, bijstand en onderdak – benadrukt, wijst de Raad op wat *supra*, onder punt 2.3.6, werd geoordeeld, met name dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert.

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden in zoverre hij in zijn verzoekschrift laat gelden dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest “*Sufi en Elmi*” zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto* regering aanwezig, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de *sharia* hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de *sharia* wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername door de taliban, wiens regering door de internationale gemeenschap niet wordt erkend, in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal erkend worden, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad herhaalt bovendien dat er thans in Afghanistan wel degelijk een *de facto* regering aanwezig is, met *de facto* ministers en *de facto* functionarissen (EUAA,

"*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige ANSF, activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, i.e. *'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. *'Explosive remnants of war'* waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van *'targeted killings'*. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal *'armed clashes'*, luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als *"gevechten"*, 994 als *"geweld tegen burgers"* en 477 als *"explosies/geweld op afstand"* (EUAA, *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, *"COI Query Afghanistan"*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal gewelddadigheden gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *"Country Guidance Afghanistan"*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van EUAA van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de *"Country Guidance Afghanistan"* van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 28 augustus 2023 neergelegde aanvullende nota. De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende

nota verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

2.3.7.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en werd hij vergezeld van zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtu machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.11. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN